

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **Martin S.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Špičkou
sídlem Thomayerova 25/3, 405 02 Děčín

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1 665 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. prosince 2019, č. j. 15 C 48/2019-132

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (ad III) **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 60 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 11. 3. 2019 do zaplacení, jinak **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 36 193,26 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

- III. Česká republika - Obvodní soud pro Prahu 2 nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 10 808,52 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení ohledně částky 165 000 Kč a 100 000 Kč (výrok I), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 9,75 % p. a. od 11. 3. 2019 do 17. 5. 2019 z částky 265 000 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II) a zamítl žalobu ohledně požadavku na zaplacení částky 1 400 000 Kč s příslušenstvím (výrok III). Současně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 456 Kč k rukám jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV) a že žalobce je povinen zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku 3 372,36 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok V).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy, vzniklé mu v důsledku trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Mostě, sp. zn. 6 T 199/2018 (v odůvodnění napadeného rozsudku nesprávně uvedeno „6 C 199/2018“). Z titulu nesprávného úředního postupu, spočívajícího v porušení práva na projednání této trestní věci v přiměřené lhůtě, žalobce nárokoval odškodnění ve výši 165 000 Kč, z titulu nezákonného rozhodnutí pak částku 1 500 000 Kč. Tvrdil, že dvanáct let trvající nezákonné trestní stíhání jej vystavilo psychické zátěži, trpěl nespavostí a neurotickými problémy, běžné osobní i pracovní úkony prováděl mechanicky a bez zájmu. Tyto dopady se projevíly jak ve společenském a rodinném životě, tak především v pracovní oblasti, neboť žalobce byl policistou.
3. Žalovaná, u níž žalobce svůj nárok předběžně uplatnil dne 27. 7. 2018, mu po podání žaloby na náhradě nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení uhradila částku 165 000 Kč a za nezákonné trestní stíhání částku 100 000 Kč. Takto vyplacené náhrady měla za postačující k odškodnění újmy, která žalobci vznikla. Žalobce vzal následně svou žalobu ohledně shora uvedených částek zpět, řízení bylo proto v této části zastaveno a jeho předmětem zůstal již jen nárok na doplacení odškodnění z titulu nezákonného rozhodnutí nad částku 100 000 Kč.
4. Soud I. stupně vzal ze spisu Okresního soudu v Mostě sp. zn. 6 T 199/2008 za prokázané, že trestní řízení vůči žalobci bylo zahájeno dne 29. 5. 2006, kdy byl žalobce obviněn z trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb.), spáchaného formou spolupachatelství a účastenstvím na trestných činech pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 a 3 trestního zákona a pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 a 4 písm. b) trestního zákona. Obžaloba proti celkem 17 obviněným byla podána dne 28. 8. 2008. Hlavní líčení, které bylo nařizováno celkem patnáctkrát (z toho jen osmkrát se konalo) bylo odročováno převážně z důvodu omluvy obžalovaných, k vyhlášení konečného (zprošťujícího) rozsudku došlo až dne 15. 2. 2018 a tento rozsudek nabyl právní moci dne 15. 3. 2018. Z výpovědí žalobce a svědků K., V., P. a Č. soud I. stupně zjistil, že trestní stíhání zasáhlo do profesní sféry žalobce, když ten byl po dobu zhruba dvou až tří měsíců postaven mimo službu. Žalobce toto těžce nesl, stejně jako celé trestní stíhání, byl nevráživý, podrážděný. Rozešla se s ním přítelkyně a nový vztah navázal až po pěti letech. Navštěvoval psychologa, bral léky, odvrátili se od něj přátelé i kolegové v práci. Přestal se věnovat svým zálibám, jako byla hra na kytaru, hokej a tenis, teprve nyní se k nim začíná vracet.
5. Po právní stránce soud I. stupně podřídil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání zákonu č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci

rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“. Po citaci jeho ust. § 1 odst. 1, § 2 § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 uzavřel, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce je třeba mít za nezákonné rozhodnutí, které zakládá nárok na odškodnění ze strany státu. Existence odpovědnostního titulu je tedy dána, není však (na rozdíl od případu, kdy odpovědnostním titulem je nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky řízení) dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Bylo proto na žalobci, aby tvrdil a prokazoval vznik a intenzitu nemajetkové újmy, která mu v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním vznikla. O tom byl ze strany soudu I. stupně poučen (ve smyslu § 118 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“) při jednání dne 10. 10. 2019. Žalobce svá původní tvrzení nijak detailněji nedoplnil, nadto byla některá z nich v žalobě uvedena i nesprávně a týkala se jiné osoby. Z výpovědi žalobce a svědků, které označil, bylo možno vzít za prokázaný zásah do profesní oblasti žalobce v podobě výše zmíněného krátkodobého postavení mimo službu, jakož i jistý despekt ze strany jeho kolegů. U policie však žalobce i nadále setrval, své místo opustil teprve po dopravní nehodě, která s trestním stíháním nijak nesouvisela. V osobním životě se s ním rozešla přítelkyně, přestal se věnovat svým zájmům, chodil k psychologovi a užíval medikaci (což bylo prokázáno toliko výpověďmi žalobce a svědků, nikoliv i lékařskými zprávami). Žalobcův případ soud I. stupně porovnal s věcí, vedenou u něj pod sp. zn. 11 C 19/2014, kterou měl za obdobnou, když poškozeným zde byl rovněž policista, jemuž bylo přiznáno odškodnění ve výši 100 000 Kč, tedy stejné, jaké žalobci v rámci předběžného projednání nároku poskytla žalovaná. Žádný vyšší stupeň intenzity zásahu v nyní projednávaném případě soud I. stupně neshledal. Poukázal na to, že všechny dopady trestního stíhání, tak jak byly tvrzeny a prokázány, byly následně i urovnány a žalobcův život se posléze vrátil do „normální roviny“. Částka, která byla žalobci žalovanou vyplacena, se jeví jako způsobila vzniklou nemajetkovou újmu plně reparovat. Soud I. stupně proto žalobu v rozsahu částky 1 400 000 Kč zamítl, vyjma zákonného úroku z prodlení z vyplacené částky 265 000 Kč, neboť žalovaná plnila až po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku (totiž až dne 14. 5. 2019).

6. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně s odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř. s tím, že žalobce byl co do základu nároku procesně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení tvořených soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč a odměnou a náhradami svého advokáta, jejichž výše byla určena dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Žalobci však uložil povinnost nahradit státu svědečné, které platil svědkům vyslechnutým při jednání dne 29. 11. 2019. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce reagoval na plnění žalované z května 2019 částečným zpětvzetím žaloby až v říjnu 2019, a co se týče dalšího vedení řízení (o navýšení odškodného nad částku vyplacenou žalovanou), žalobce v něm úspěšný již nebyl.
7. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, směřující do zamítavého výroku o věci samé (ad III) a výroků o náhradě nákladů řízení (ad IV a V). Namítal, že již v žalobě popsal jednotlivé následky způsobené nezákonným trestním stíháním, mimo jiné uvedl, že byl vystaven dlouhodobému psychickému zatížení. Nedovede si představit, jaká „detailnější tvrzení“ by měl ještě uvádět, když i dle judikatury, na niž soud I. stupně v napadeném rozsudku odkazoval (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011), už samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, jeho cti a dobré pověsti, přičemž popisovat vnitřní trauma je velmi obtížné. Vytykal-li soud I. stupně žalobci i to, že část žalobních tvrzení byla uvedena nepravdivě, žalobce to nepopírá (v žalobě totiž došlo v rámci technického postupu k opomenutí výmazu krátkého odstavce z jiné žaloby), což ovšem soudu I. stupně vysvětlil. Ostatně sám soud I. stupně se v napadeném rozsudku dopustil nepravdy, když (dvakrát) uvedl, že v porovnatelném případě byla poškozenému přiznána náhrada 100 000 Kč, ve skutečnosti se přitom jednalo o částku 150 000 Kč, a to za mnohonásobně kratší délku řízení. Kromě toho text rozsudku obsahuje i písařské chyby, což svědčí jednak o míře pozornosti, která mu byla věnována, jednak i míře ochoty

vnímat skutečnou státem způsobenou újmu. Pokud jde o náklady řízení, není zřejmé, zda žalobci byla přiznána náhrada i za jednání konané dne 10. 10. 2019. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil dalšímu řízení, případně aby o věci rozhodl sám.

8. Žalovaná navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl jako věcně správný potvrzen.
9. K výzvě odvolacího soudu, aby žalobce své odvolací námitky stran výše přiznaného zadostiučinění doplnil porovnáním s jinými (obdobnými) věcmi, žalobce opětovně poukázal na případ, zmiňovaný již v rozsudku soudu I. stupně, totiž věc projednávanou před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 15 Co 395/2015 (a Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 19/2014) s tím, že jiné obdobné případy nenalezl.
10. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že žalobcovo odvolání je zčásti důvodné.
11. Soud I. stupně v zásadě správně zjistil skutkový stav věci a správně na danou věc aplikoval zákon o odpovědnosti za škodu a shledal jako naplněné všechny odpovědnostní předpoklady pro náhradu nemajetkové újmy ze strany státu (§ 5, § 31a odst. 1), o čemž mezi účastníky ostatně ani nebylo sporu. Spornou otázkou, a to i v odvolacím řízení, zůstala jen výše přiměřeného zadostiučinění, které je žalovaná povinna žalobci poskytnout. Při úvahách o jejím stanovení je třeba se přidržet judikatorních závěrů, dle nichž soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, vycházejí zejména z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Výše zadostiučinění musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem rádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015).
12. Soud I. stupně porovnával žalobcův případ s věcí vedenou u něj pod sp. zn. 11 C 19/2014 a v tomto ohledu mu lze vytknout, že blíže nepopsal konkrétní okolnosti srovnávaného případu a nezpřístupnil své úvahy stran toho, v čem shledal podobnosti či naopak odlišnosti srovnávaného případu a jak se to promítlo do jeho závěru o výši odškodnění, nýbrž omezil se pouze na obecné konstatování, že v žalobcově případě žádnou vyšší míru intenzity zásahu neshledal. Odvolací soud proto sám provedl porovnání žalobcovy případu s výše uvedenou věcí, v níž byl poškozený

(podobně jako žalobce) obviněn z trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, spáchaného formou spolupachatelství a byl (podobně jako žalobce) ohrožen trestem odnětí svobody v trvání šesti měsíců až tří let, přičemž ovšem délka trestního stíhání (a v tom je nejpodstatnější rozdíl oproti žalobcovu případu) činila jeden rok a jedenáct měsíců. Co se týče zásahu do osobnostní sféry poškozeného, jenž byl stejně jako žalobce příslušníkem policejního sboru, ten spočíval především v tom, že poškozený byl po dobu trestního stíhání (a tedy naopak déle než žalobce) postaven mimo službu, byl mu odebrán zbrojní průkaz a musel odevzdat i lovecké zbraně, což jej citelně omezilo v jeho volnočasové zálibě. Zasažena byla rovněž čest a dobré jméno poškozeného, který byl v prostředí malého města (v němž má trestní stíhání obecně vyšší dopad, než v anonymním prostředí velkoměsta) osobou známou. Byla mu přisouzena náhrada nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč.

13. Z úřední činnosti jsou odvolacímu soudu známy i další případy, v nichž byl poškozeným (nezákonně obviněným) policista, a rovněž s nimi byla nyní souzená věc porovnána. Jedná se věc řešenou zdejší soudem pod sp. zn. 69 Co 45/2014, v níž šlo o obvinění z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a omezování osobní svobody, za něž hrozil trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců až tří let, kdy délka trestního stíhání dosáhla bezmála čtyř let. Poškozený policista, který byl nejdříve pravomocně odsouzen, byl nucen ukončit práci u policie a následně byl po určitou dobu omezen v možnosti výběru dalšího zaměstnání, neboť téměř dva roky měl záznam v rejstříku trestů. Trestní stíhání jej vystavilo značnému stresu a nejistotě a musel vyhledat péči psychiatra. Bylo mu přiznáno odškodnění ve výši 148 500 Kč. Ve věci projednávané zdejší soudem pod sp. zn. 14 Co 361/2016 byl poškozený obviněn z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, za který mu hrozil trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců až tří let, přičemž trestnímu stíhání byl vystaven po dobu necelých dvou let. Byl mu coby policistovi krácen plat, v důsledku čehož se jeho rodina potýkala s finančními problémy. Kolegové v práci se ho začali stranit, jeho případ byl rovněž medializován, přerušily se jeho kontakty se známými. Náhrada nemajetkové újmy v jeho případě byla stanovena ve výši 100 000 Kč. Ve věci, kterou zdejší soud vedl pod sp. zn. 15 Co 29/2018, byl poškozený stíhán pro podezření ze spáchaní trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, a současně i za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání až 12 let. Délka trestního řízení v této věci byla (z porovnávaných případů) nejvýraznější a dosáhla sedmi let a sedmi měsíců. Obviněný policista byl zproštěn výkonu služby a následně i propuštěn ze služebního poměru (samotné propuštění ale mělo již jinou příčinu než nezákonné trestní stíhání) a byly narušeny jeho vztahy s bývalými kolegy, z nichž řada byla přesvědčena o jeho vině a od poškozeného se odvracela. Trestní stíhání bylo medializováno, především na regionální úrovni, poškozenému byl odebrán cestovní doklad, trpěl zdravotními problémy a poznamenán byl i jeho rodinný život, neboť se musel odstěhovat ze společného bydliště a jeho vztah s manželkou se narušil (navzájem se sobě odcizili). Byla mu přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 260 000 Kč.
14. Výše uvedené případy vykazují shodné znaky s nyní souzenou věcí především v tom, že ve všech případech byli poškození (dosud bezúhonní lidé) stíháni pro trestnou činnost, které se měli dopustit v souvislosti s výkonem svého povolání policisty, v důsledku čehož byla (shodně ve všech případech) zasažena jejich profesní sféra, byť v různé intenzitě, kterou lze v žalobcově případě hodnotit spíše jako nižší (kromě despektu ze strany kolegů, který doprovázel všechny srovnávané případy, se jednalo o jen krátkodobé postavení mimo službu). S výjimkou posledně uvedené věci byli poškození ohroženi i podobnou trestní sazbou, délka trestního stíhání však byla výrazně kratší než tomu v žalobcově případě. V tomto ohledu se mu nejvíce blíží poslední z případů (kde podobně jako u žalobce se trestní stíhání podepsalo i na partnerském životě poškozeného), současně však nelze přehlédnout, že poškozený zde byl ohrožen několikanásobně vyšším trestem odnětí svobody, což významně zesiluje intenzitu způsobené újmy a odlišuje tento případ od všech

ostatních, včetně žalobcova; stejně tak následky v osobnostní sféře poškozeného lze v tomto porovnávaném případě hodnotit jako výraznější.

15. S přihlédnutím k výše uvedenému má odvolací soud za to, že přiměřené zadostiučinění by v daném případě mělo být, především s ohledem na dobu, po kterou byl žalobce trestnímu stíhání vystaven, vyšší než 100 000 Kč, nemělo by se však blížit či dokonce přesáhnout částku 260 000 Kč, přičemž zcela adekvátní satisfakcí, způsobitou naplnit svou kompenzační funkci ve smyslu § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti za škodu, se jeví částka 160 000 Kč. Jelikož plnění ve výši 100 000 Kč žalovaná žalobci již poskytla, zbývá doplatit ještě 60 000 Kč, a to včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šestiměsíční lhůty ode dne, kdy u ní žalobce svůj nárok uplatnil (§ 14 a 15 zákona o odpovědnosti za škodu, § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), tj. od 28. 1. 2019, a proto pokud žalobce úrok žádal až ode dne podání žaloby (11. 3. 2019), lze jeho požadavku vyhovět (výše úroku z prodlení se pak řídí ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.).
16. V souladu s výše uvedeným závěrem odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé (ad III) podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ohledně částky 60 000 Kč s příslušenstvím změnil a žalobě v uvedeném rozsahu vyhověl, zatímco ve zbývajícím rozsahu (tj. ohledně částky 1 340 000 Kč s příslušenstvím) byl rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen.
17. Podle § 224 odst. 2 o. s. ř. odvolací soud znovu rozhodl o nákladech řízení před soudem I. stupně. Jelikož žalobce se svým nárokem v základu uspěl, zatímco jeho výše záležela na úvaze soudu, přičemž žalovaná mu (částečné) plnění poskytla až po zahájení řízení, má podle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. právo na plnou náhradu svých účelně vynaložených nákladů řízení. Ty jsou představovány jednak soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč, jednak náklady žalobcova právního zastoupení, které sestávají z odměny za šest úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika z 6. 8. 2019, částečné zpětvzetí žaloby a účast u jednání soudu ve dnech 10. 10. 2019 a 29. 11. 2019) po 3 100 Kč (§ 7, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a jednoho úkonu dle § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (účast u jednání, při němž došlo jen k vyhlášení rozsudku) po 1 550 Kč, sedmi režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), cestovného ke dvěma jednáním soudu v celkové výši 2 756 Kč (cesta konána osobním vozem BMW, reg. zn. xxx, průměrná spotřeba paliva 5,2 l/100 km, vzdálenost 4 x 118 km), náhrady za promeškaný čas za celkem 16 započatých půlhodin ve výši 1 600 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhrady 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 5 587,26 Kč. V celkovém součtu se jedná o částku 36 193,26 Kč. Do náhrady nákladů řízení však nelze zahrnout odměnu za úkony související s předběžným uplatněním nároku postupem dle § 14 zákona o odpovědnosti za škodu (kterou žalobce rovněž požadoval), neboť ust. § 31 odst. 4 tohoto zákona právo na tuto náhradu vylučuje. Projednání nároku u příslušného úřadu má totiž charakter neformálního předběžného projednání věci, které není regulováno žádnou speciální procesní úpravou, a proto se nepředpokládá, že by měl být poškozený v této fázi řízení právně zastoupen. Z toho důvodu se mu ani neumožňuje žádat náhradu nákladů zastoupení, které v souvislosti s projednáváním nároku u příslušného úřadu případně vynaložil (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1191/2011 či Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1619/09, III. ÚS 3120/11).
18. Pokud jde o náklady, které platil stát (svědečně), nelze mu je proti žalobci, na něhož nelze hledět jako na procesně neúspěšného (viz shora odst. 19), přiznat, stejně tak je vyloučeno uložit jejich hrazení žalované (tedy opět státu, který je ze zákona osvobozen od soudních poplatků; § 148 odst. 1 o. s. ř.). Odvolací soud proto rozhodl, že stát nemá na náhradu nákladů řízení právo.

19. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobci takto náleží částka, která je tvořena odměnou advokáta za dva úkony právní služby (odvolání a účast u jednání odvolacího soudu; § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) po 3 100 Kč (§ 7, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), cestovným na jednání odvolacího soudu dne 20. 8. 2020 ve výši 1 383,90 Kč (cesta konána osobním vozem BMW, reg. zn. xxx, průměrná spotřeba paliva 5,2 l/100 km, vzdálenost 2 x 118 km), náhradou za ztrátu času za 8 započatých půlhodin ve výši 800 Kč (§ 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradou za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 1 824,63 Kč, celkem 10 808,52 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. V části týkající se výroku o nákladech řízení **není** proti tomuto rozhodnutí dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 20. srpna 2020

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu